

derfra, det er Noget, som ikke kan forhindres. Selv om Befolkningen holder aldrig saa meget af ham, vil det dog i mange Tilfælde være umuligt at beholde ham, fordi hans andre Forhold kunne gjøre det ønskeligt for ham at komme bort derfra. Vi have ønsket, at der skulde være saa faa Embeder som muligt i den laveste Lønningsklasse, men at der skulde være en jævn Opgang til de høiere Lønningsklasser, som dog ikke gif saa høit, at Landsbypræsterne kom i Klasse med Embedsmænd, der indtage en høiere Stilling i Samsundet. En Landsbypræstis Stilling er jævn, og naar han kan opnaa en Løn af 5,000 Kr., saa opnaar han lige saa meget, som der ved de tidligere Lønningslove, hvori Lønningen var fastsat i Byg, var tilfattet at give de bedste lønnede Præsteembeder. Naar dertil kommer Tilleg for 2 Kirker og Præstegaardsjorder, og naar derhos Menigheden, som det jo kan forudsættes den vil, fremdeles af og til giver Præsten en Gave, saa vil han omtrent have et Embede som det, vi tidligere anslog til en Løn af herved 3,000 Rd., og det er, hvad en Præstefamilie kan leve anstændig af, det maa betragtes som et godt Kald. Man behøver ikke at sætte en høiere Løn end 5,000 Kr., for at Præsten vil kunne anvende Noget paa sine Børns Opdragelse, og det anser jeg for en Hovedsag, at ikke det store Flertal af Præsterne ved altfor lave Lønninger bliver sat ud af Stand til at anvende det Allermindste paa deres Børn. Naar man ubeluffer dem derfra, vil man snart se, at Tilgangen til Præsteembederne vil standse, idet man dels ikke vil kunne faae de Præster, der behøves i de mindre gode Embeder, og dels ikke kan faae de bedste Kræfter, som man maa ønske. Det er derfor, jeg indstændig vil anbefale det høie Thing at foretrække Flertallets Endring fremfor Lovforslaget og det af Mindretallet stillede Forslag. — Med Hensyn til Endringsforslaget under Numer 18 angaaende Saverne, mente den høitagtede Minister, at Udtrykket „uden Foranledning fra hans Side“ kunde give Anledning til Tvetydighed; men jeg kan virkelig ikke skjønne, at nogen danned og forstændig Mand vil kunne tvivle om, hvad der dermed menes, nemlig at han ikke paa nogen Maade maa antyde, at han ønsker at faae Noget for de Handlinger, han udfører. Naar det er forbudt i Loven, er det ogsaa min Tro, at enhver Præst vil holde sig denne Bestemmelse fuldkommen efterrettelig. — Derimod indrømmer jeg meget gjerne baade den høitærede Minister og de ærede Medlemmer af Udvalget, som nys talte, at Bestemmelserne i Forslaget under Numer 19 kunne være tvivl underkastede. Jeg maa først gjøre en Undskyldning, fordi jeg før glemte at sige, at der ikke i Udvalgets Flertal havde været fuldstændig Enighed om den Orden, hvori de tre Hensyn skulde opstilles; men jeg maa tilføje, at jeg ikke har opfattet den Opstilling saaledes, som om

Numer 1 nødvendig skulde gjælde dobbelt saa meget som Numer 2 eller Numer 3, og at Numer 3 skulde gjælde mindst, fordi det blev stillet sidst. Jeg tror, at der er god Grund til — det bemærker jeg mod den ærede sidste Læser — at stille det sidste Hensyn, nemlig de særlige Besværigheder, der maatte være forbundne med Embedets Betjening, sidst, fordi det er klart, at de Embeder, som ere de besværligste, ikke i Reglen ville kunne stilles i den høieste Lønningsklasse. Nogle af disse Præsteembeder ville nemlig blive i de allerfattigste og ødeste Egne i Landet, og der vil ingen Rimelighed være for at gjøre dem til store Embeder. Jeg for mit eget Vedkommende nærer meget stor Tvivl, om Folkemængden eller Størrelsen af de tidligere Indtægter burde stilles først, og det er kun, fordi jeg har givet efter for en Del Medlemmer i Udvalget, at jeg er gaaet ind paa den nuværende Klassifikation. Jeg for mit Vedkommende kan meget gjerne gaa ind paa, dersom man vil vedtage Bestemmelsen med det Forbehold, at Udvalget inden Sagens 3die Behandling endnu engang skal tage under Overveelse, om disse Hensyn maatte burde stilles i en anden Orden; men vil man slet ikke, at der i Loven maa optages en Regel, hvorefter Fordelingen kan ske ved Egl. Anordning, saa stemmer jeg med Mindretallet for, at Fordelingen skal ske ved Lov. — Jeg talter den høitærede Minister, fordi han har tiltraadt Udvalgets Forslag under Numer 25 og 26, og jeg antager heller ikke, han har Noget at indvende imod Forslaget under Numer 17, som det forekommer mig, at den høitærede Minister forbigik, om at de trefirkede Præstekald skulle udryddes.

Sæde: Maaſke jeg blot maa tillade jeg nogle enkelte Bemærkninger til, hvad der er blevet sagt mod Mindretallets Forslag. Den ærede Ordfører anførte nu, at det kunde være rimeligt at sammenligne den ene Embedsmænds Stilling og Lønning med den andens, men mente, at der dog slet ikke kunde være Tale om at sammenligne Bispeenes Lønning med Amtmændenes, fordi den Tid laa saa langt tilbage, da Amtmændenes Lønninger vare fastsatte. Jeg maa dog gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at Amtmændenes og Stiftamtmandenes Lønninger ere bestemte i 1871; det er altsaa neppe 5 Aar siden, at den Lov udkom, hvorved deres Lønninger bleve bestemte. Da den ærede Ordfører sagde, at man ikke kan gjøre Sammenligning med Embedsmænds Lønninger, hvis Fasthættelie laa længere tilbage i Tiden, skal jeg heller ikke urgere, at der for Exempel i Militæretaten er 6 Generaler, som have 4,000 Rd. i Lønning, medens der er 6, som kun have 3,500 Rd., og de 4,000 Rd. til 6 enkelte Personer ere de høieste Lønninger, som eksistere i Hæren. Den ærede Minister fremhævede, at der skulde tages Hensyn til, at det er